Hvilket lands love gælder?

Cypern

1 Retskilder

1.1 National ret

Når der anlægges en grænseoverskridende sag ved retten, er de bestemmelser, som finder anvendelse i Cypern, primært dem, der er fastsat i EU-lovgivningen, især forordning (EF) nr. 593/2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I-forordningen) og (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen).

I andre henseender finder cypriotiske domstole vejledning i deres egen retspraksis, da der ikke findes nogen relevante nationale love eller kodificerede regler. I mangel af relevant cypriotisk retspraksis anvender domstolene engelsk "common law" (sædvaneret) i henhold til artikel 29, stk. 1, litra c), i loven om domstole (lov 14/60).

1.2 Internationale aftaler

Haagerkonventionen af 1. juli 1985 om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts, og om anerkendelse af trusts, som ratificeret af Republikken Cypern i medfør af ratifikationslov 15(III) af 2017.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Ikke relevant.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Retten har ikke pligt til at anvende disse regler af egen drift. Spørgsmålet kan kun rejses af en part i sagen, som skal kunne godtgøre, at lovgivningen i en anden stat har forrang for Cyperns lovgivning. Er retten ikke enig heri, finder cypriotisk lovgivning anvendelse.

Da ovenstående praksis er et spørgsmål om bevismidler og procedure, berøres den ikke af ovennævnte forordning (EF) nr. 593/2008 og (EF) nr. 864/2007.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvisning)

Forordning (EF) nr. 593/2008 og (EF) nr. 864/2007 tillader ikke anvendelse af *renvoi*-reglen. I tilfælde, der ikke er dækket af forordningerne, kan *renvoi*-reglen dog anvendes som følger:

Den domstol, der behandler en sag, hvor det er fastslået, at en anden stats lovgivning bør finde anvendelse, skal enten kun anvende de interne nationale bestemmelser i den pågældende lovgivning eller hele lovgivningen fuldt ud, herunder de internationale bestemmelser, der gælder efter den pågældende lovgivning.

Vanskeligheden i sidstnævnte tilfælde består i, at lovvalgsreglerne efter retsordenen i den anden berørte stat kan henvise retten til Cyperns lovgivning, som den skal anvende (*renvoi*). I så fald har retten to muligheder: enten at acceptere *renvoi*-reglen og anvende Cyperns lovgivning (teorien om "*delvis renvoi*") eller at afslå den og anvende den anden stats lovgivning fuldt ud ("*hel renvoi*").

2.3 Ændret tilknytning

For at imødegå problemer, der kan opstå på grund af en ændring af tilknytningsfaktoren (f.eks. hjemsted/bopæl, det sted, hvortil løsøre eller en trust er overført osv.), anvendes bestemmelsen om lovvalg normalt til at bestemme datoen for, hvornår tilknytningsfaktoren er fastslået. Jf. f.eks. artikel 7 i Haagerkonventionen af 1. juli 1985 om trusts.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

En anden medlemsstats lovgivning bør ikke anvendes, heller ikke når lovvalgsreglerne kræver det, hvis anvendelsen heraf er uforenelig med den offentlige orden i Cypern. Ifølge retspraksis omfatter "offentlig orden" de væsentlige principper for retfærdighed, sædelighed og offentlig moral og etik (*Pilavachi & Co Ltd v. International Chemical Co Ltd (1965) 1 CLR 97).*

En anden medlemsstats lovgivning anvendes heller ikke i sager vedrørende told, skat og afgifter.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Den regel, der blev opstillet i sagen ***Royal Bank of Scotland plc mod Geodrill Co Ltd m.fl. (1993) 1 JSC 753,*** finder anvendelse og tilsiger, at en part, som hævder, at en udenlandsk lov gælder for vedkommendes sag, først skal gøre dette gældende og herefter fremlægge sagkyndige erklæringer til støtte herfor til rettens tilfredshed. Hvis retten ikke finder beviserne tilfredsstillende, eller hvis ingen af parterne nedlægger en sådan påstand, finder Cyperns lovgivning anvendelse.

3 Lovvalgsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

Forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I-forordningen) gælder for alle kontraktlige forpligtelser og retsakter, hvor spørgsmålet om lovvalg opstår.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom II-forordningen) gælder i de fleste tilfælde, idet den almindelige regel er, at lovvalget bør afgøres ud fra, hvor skaden er indtrådt (*lex loci damni*), uanset i hvilket land eller hvilke lande de indirekte følger måtte indtræde. I forordningen fastsættes også specifikke regler for, hvordan lovvalget afgøres for bestemte former for forpligtelser uden for kontrakt såsom illoyal konkurrence og produktansvar.

Med hensyn til trusts gælder den cypriotiske (ratifikations)lov om lovvalg for trusts og anerkendelse af trusts af 2017 (lov 15(III)/2017), som ratificerede Haagerkonventionen af 1985. Ifølge ratifikationsloven og konventionen bør en trust reguleres ved den lov, der vælges af trustee. Ellers bør en trust reguleres ved den lov, som den har den tætteste tilknytning til.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

Efternavn

Loven om forholdet mellem forældre og børn (lov 216/90) finder anvendelse på bestemmelsen af efternavnet. Ifølge lov 216/90 bestemmes et barns efternavn ved en fælles erklæring fra barnets forældre senest tre måneder efter fødselsdatoen. Undlader de at foretage en sådan erklæring, får barnet farens efternavn. Morens efternavn bør gives til et barn født uden for ægteskab, medmindre eller indtil barnet anerkendes af faren.

Hjemsted

En persons hjemsted afgøres ifølge kapitel 195 i loven om testamenter og arv, hvori det fastsættes, at enhver person på ethvert tidspunkt har det hjemsted, personen fik ved fødslen ("oprindeligt hjemsted"), eller et hjemsted, vedkommende har erhvervet eller beholdt af egen fri vilje ("valgt hjemsted").
I tilfælde af et barn født i ægteskab i farens levetid, er barnets oprindelige hjemsted farens hjemsted, da det blev født.
I tilfælde af et barn født uden for ægteskab eller et barn født efter farens død er barnets oprindelige hjemsted morens hjemsted, da det blev født.
Retlig handleevne
En persons retlige handleevne til at indgå ægteskab er underlagt ægteskabsloven (lov 104(I)/2013), hvor det i artikel 14 fastsættes, at en person ikke har retlig handleevne til at indgå ægteskab, hvis den pågældende er under 18 år gammel, eller på datoen for ægteskabets indgåelse ikke kan give sit samtykke på grund af mentalt handicap eller intellektuel funktionsnedsættelse, en hjernelidelse eller en anden lidelse eller sygdom eller stofafhængighed, som betyder, at den pågældende er ude af stand til at forstå, hvad han eller hun foretager sig.
Selv om det berørte par eller den ene af dem er under 18 år, anses de dog for at have retlig handleevne til at indgå ægteskab, hvis de er mindst 16 år, eller hvis deres værger har samtykket skriftligt, eller der er vægtige grunde til ægteskabet. Såfremt der gives afslag på ovennævnte samtykke, eller der ikke er nogen værge, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt en person har retlig handleevne til at indgå ægteskab, af familiedomstolen i den retskreds, hvor den berørte person bor.
Det fastsættes i artikel 11 i kapitel 149 i aftaleloven, at en person har retlig handleevne til at indgå kontrakter, hvis den pågældende er ved sin fornufts fulde brug og ikke har fået frataget denne evne ved lov. Ifølge lovgivningen anses en gift person ikke for ikke at kunne indgå aftaler, blot fordi vedkommende er under 18 år gammel.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

3.4.1 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold

Retsforholdet mellem en forælder og et barn, herunder forældreansvar, underhold og kommunikation, reguleres i Cyperns lovgivning, især loven om forholdet mellem forældre og børn (lov 216/90).
Forordning (EF) nr. 2201/2003 (Bruxelles I) og forordning (EF) nr. 4/2009 samt Haagerkonventionen af 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn gælder også for de områder, de dækker.

3.4.2 Adoption

Når adoptionssager behandles ved de cypriotiske domstole, finder cypriotisk lovgivning anvendelse, uanset om adoptionssagen er af grænseoverskridende karakter.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

3.5.1 Ægteskab

Spørgsmål vedrørende indgåelse og opløsning af ægteskab reguleres i Cypern ved ægteskabsloven af 2003 (lov 104(I)/2003). De er også underlagt FN-konventionen om samtykke til ægteskab, mindstealder for ægteskab og registrering af ægteskaber som ratificeret af Republikken Cypern ved lov 16(III)/2003.

3.5.2 Ugifte/samlevende og partnerskaber

3.5.3 Skilsmisse og separation

Spørgsmål vedrørende skilsmisse er reguleret i artikel 111 i forfatningen og i loven om forsøg på genoptagelse af samlivet og åndelig opløsning af ægteskab af 1990 (lov 22/1990) med hensyn til religiøse ægteskaber og ægteskabsloven (lov 104(I)/2003).
Haagerkonventionen om anerkendelse af skilsmisser og separationer af 1971 som ratificeret af Republikken Cypern ved lov 14(III)1983 finder anvendelse på spørgsmål vedrørende anerkendelse af skilsmisse og separation.

3.5.4 Underholdspligt

Underholdspligt
Følgende fastsættes i loven om formueforhold mellem ægtefæller (lov 232/1991) som ændret:
Hvis ægtefællerne ophører med at leve sammen, kan retten på anmodning af den ene ægtefælle træffe afgørelse om underhold, så den anden ægtefælle skal betale underholdsbidrag til den bidragssøgende ægtefælle.
Underholdspligten mellem tidligere ægtefæller finder anvendelse, hvis en af dem ikke er i stand til at forsørge sig selv af egen indkomst eller formue, og:
a) når skilsmissedommen er afsagt eller ved udløbet af de nedenfor nævnte perioder, hvis hans/hendes alder eller helbredstilstand medfører, at han/hun ikke kan påtage sig eller fortsætte en beskæftigelse, som kunne sikre, at han/hun kan forsørge sig selv
b) hvis han/hun har et mindreårigt eller voksent barn eller en anden pårørende i sin varetægt, som ikke kan tage vare på sig selv på grund af et fysisk eller mentalt handicap, og den person, der fremsætter kravet, derved er forhindret i at finde egnet beskæftigelse
c) han/hun ikke kan finde fast og passende beskæftigelse eller har behov for erhvervsuddannelse i højst tre år efter, at skilsmissedommen er afsagt
d) i andre tilfælde, hvis tildelingen af underholdsbidrag på tidspunktet for afsigelsen af en skilsmissedom er nødvendig af billighedsgrunde.
Underhold kan afslås eller begrænses, hvis der er vægtige grunde til det, særlig hvis ægteskabet har været kortvarigt, eller hvis den af ægtefællerne, som søger underhold, bærer skylden for skilsmissen eller samlivets ophør eller selvforskyldt er blevet mindrebemidlet.
Retten til underholdsbidrag bør også ophøre, hvis omstændighederne tilsiger det, eller afgørelsen om underholdsbidrag ændres i overensstemmelse hermed.
Underholdspligt over for et mindreårigt barn
Ifølge loven om forholdet mellem forældre og børn (lov 216/90) påhviler underholdspligten over for et mindreårigt barn forældrene i fællesskab i overensstemmelse med deres økonomiske formåen. Ovennævnte underholdspligt kan videreføres efter en afgørelse og et retsforlig, også efter at barnet er blevet voksent, hvis dette er begrundet i særlige omstændigheder (f.eks. hvis barnet er umyndiggjort eller handicappet eller tjener i nationalgarden eller er under uddannelse).
Et mindreårigt barns ret til underholdsbidrag fra sine forældre gælder stadig, selv om barnet har formue.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Artikel 13 i lov 232/1991, hvori den generelle regel er, at ægteskab ikke ændrer ægtefællernes formueretlige uafhængighed, finder anvendelse. Dog giver lovens artikel 14 den ene ægtefælle lov til at gøre krav på den andens formue i tilfælde af opløsning eller ophævelse af ægteskabet, forudsat at den ægtefælle, der fremsætter kravet, på den ene eller anden måde har bidraget til forøgelsen af den anden ægtefælles formue. Den part, som fremsætter kravet, kan via en retssag anmode om, at den del af formueforøgelsen, som skyldes hans/hendes bidrag, udbetales til ham/hende.
Det bidrag, den ene ægtefælle har ydet til forøgelsen af den anden ægtefælles formue, anses for at være på en tredjedel af forøgelsen, medmindre der føres bevis for et lavere eller højere bidrag.
Forøgelsen af ægtefællernes formue omfatter ikke det, de har erhvervet som gave, arv, testamentarisk disposition eller anden donation.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Arv og alle spørgsmål i forbindelse med testamente og arv bortset fra den formular, der benyttes til at oprette og tilbagekalde et testamente, er reguleret i forordning (EU) nr. 650/2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis.

I henhold til ovennævnte forordnings artikel 22 kan en person vælge, at det er loven i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger på det tidspunkt, hvor valget træffes, eller på dødstidspunktet, der skal anvendes ved behandlingen af arven efter vedkommende. Lovvalget foretages ved en udtrykkelig erklæring.

Hvis der er oprettet testamente, gælder Haagerkonventionen af 5. oktober 1961 om lovkonflikter vedrørende formen af testamentariske dispositioner. I henhold til konventionens artikel 1 er en testamentarisk disposition gyldig for så vidt angår formen, hvis testamentet opfylder de formkrav, der er foreskrevet i den interne lov:

a) på det sted, hvor testator foretog den, eller

b) i en stat, hvor testator var statsborger enten på det tidspunkt, da han foretog dispositionen, eller da han døde, eller

c) på et sted, hvor testator havde domicil eller fast bopæl enten på det tidspunkt, da han foretog dispositionen, eller da han døde, eller

d) for så vidt angår fast ejendom på det sted, hvor ejendommen er beliggende.

3.8 Ejendomsret

Forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I-forordningen), som fastsætter, at en aftale er underlagt den lov, som parterne har aftalt, finder anvendelse på forhold, der skaber forpligtelser, som er knyttet til fast ejendom. I mangel af lovvalg finder forordningens artikel 4 anvendelse, hvori den gældende lov er udtrykkeligt anført i hvert enkelt tilfælde.

For så vidt angår aftaler vedrørende tinglige rettigheder følger retten, efter de cypriotiske domstoles retspraksis, det lands jurisdiktion, hvor den faste ejendom er beliggende (*lex situs*).

3.9 Insolvens

Gældende lov afgøres efter forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs. Det er lovgivningen i den stat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes.

Sidste opdatering: 11/12/2023

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.